

høver at have nogen højspændt Elektricitet. Det følger af sig selv. Man ved, at en pludselig Afbrydelse kan foraarsage en lille Gnist, der maaske kan fremkalde en Ulmen, og at en svag Strøm, som en Tid lang gaar gennem en Ledning, kan bevirke, at Isolationsstoffet bliver svagt, og at der finder en Udtørring Sted i det omliggende Træmateriale, saaledes at dette forkuller, og at der derved opstaar Ild.

Derfor forekommer det mig at være en højst uheldig Passus, som absolut bør bringes ud af Loven. Nu er det naturligvis ikke Mening, at det *skal* forstaas saaledes; men saaledes *kan* det forstaas og fortolkes, og naar man giver en Lov, bør man, specielt naar det er noget nyt, give den paa en saadan Maade, at man ikke straks skal udsætte sig for at faa en forkert Fortolkning. Der er saa meget mere Grund til at søge at bringe dette ud af Loven — hvad jeg haaber, skal lykkes —, som denne Bestemmelse kolliderer med Betænkningen og ogsaa er ganske overflødig og vildledende. I det Udkast til Reglement, som findes sammen med Lovforslaget, deles i § 1 Stærkstrømsanlægene efter en ganske bestemt Grænse. Grænsen sættes til 500 Volts Driftsspænding mellem to isolerede Ledninger og til 250 Volt mellem en vilkaarlig Ledning og Jord. Naar man holder sig til dette ganske bestemte Udtryk — jeg vilde ønske, man havde det i Loven —, kan der ingen Misforstaaelse finde Sted; saa behøver man ikke at tale om, hvorvidt Anlægget kan foraarsage Skade paa Menneskeliv, Eksplosion eller Brandfare. Saa er man ude over alt dette, og det er den naturligste og bedste Maade, at man bestemmer, at Anlæg med saa og saa høj Spænding falde ind under Loven og skulle undergives offentligt Tilsyn, medens de Anlæg, der ere under den Spænding, ikke falde ind derunder.

For de lavere Spændinger kan der dog ogsaa blive Tale om offentligt Tilsyn, naar de ere i et Rum, som giver Fare for Eksplosion — det er dog en Undtagelse. Men hvorfor skal i det hele taget det offentlige tage sig af Tilsynet, fordi der er Mulighed for Ildebrand? Det er der ogsaa Mulighed for ved næsten alle andre Virksomheder, man beskæftiger sig med.

Hvorfor skal det offentlige ved Elektricitetsanlæg have et forøget Tilsyn, fordi der kan være Mulighed for Ildebrand. Det synes jeg, maa være Forsikringsselskabernes Sag. Det er dem, der assurere mod Ildebrand; det er dem, der tage Fortjenesten ved Præmien, og det er da ogsaa, synes jeg, deres Sag at skaffe det fornødne Tilsyn med, at der ikke bliver nogen Fare. Hvis jeg skulde gætte — jeg har ikke nogen Anelse om, hvem der er Ophav til denne Bestemmelse, men hvis jeg skulde gætte, hvem der har faaet en saadan Bestemmelse sat ind, vilde jeg sige: det er sikkert en Forsikringsdirektør, der staar bagved. Jeg vilde ganske naturligt komme til den Anskuelse, at det er en Mand, der har med Forsikring at gøre. Han vil frit Selskab for det Tilsyn, som naturligt bør paahvile det, og lægge det over paa det offentlige. Det kan være en meget klog Beregning af Manden; det kan være meget snildt af ham overfor det Selskab, han repræsenterer; men det er ikke klogt af en Kommune eller det offentlige at paatage sig det Tilsyn, som egentlig paahviler Forsikringsselskaberne.

Dernæst staar der under § 1 b. om Anmeldelsespligten, at denne paalægges bestaaende Anlæg, ny Anlæg og Udvidelser af ældre Anlæg. Der bør ske en Ændring ogsaa paa det Punkt, idet Ordet „Anlæg“ kan føre til Misforstaaelser. Under det næste Punkt, c., staar der videre, at det af Ministeriet udfærdigede Reglement skal angaa Tilsyn med „Anlæg i saadanne Rum, i hvilke der kan opstaa Eksplosionsfare“ osv. Derved vil man ganske naturligt komme til at forstaa „Anlæg“ som ensbetydende med „Installationer“; en Installation i et saadant Rum skal ind under Tilsyn. Og naar der saa ogsaa i det foregaaende Stykke staar Tale om „Anlæg“, vil man ganske naturligt sige: saa ere alle Installationer altsaa under Tilsyn. Men det er jo ingenlunde Mening. Hvis det var saaledes, skulde der ske Anmeldelse, hver Gang en Mand, der har en elektrisk Installation, yderligere anbringer et Par Lamper paa den, og det er jo slet ikke Mening. Men det fører til en saadan Forstaaelse, naar det faar Lov at staa paa den Maade, det staar. Jeg vilde derfor være meget glad ved i § 1 b.